

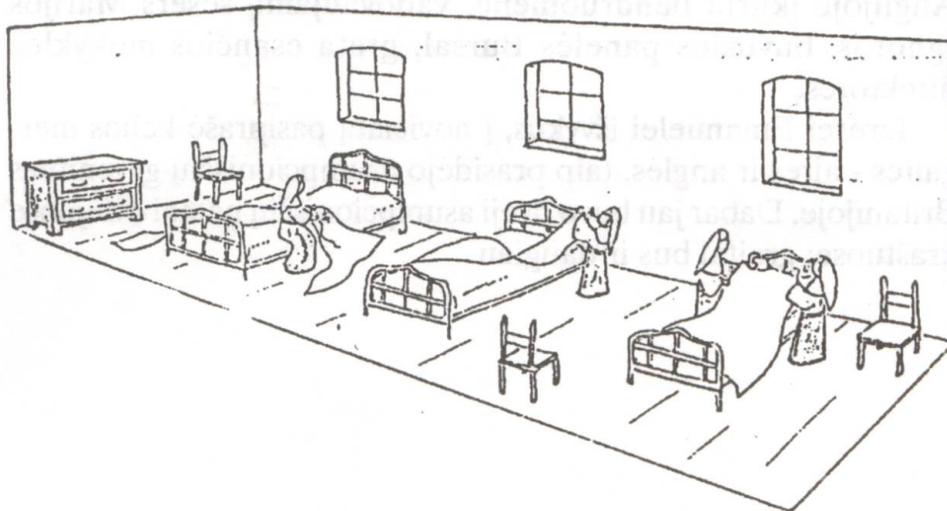
SEDANAS IR NIMAS

1854-1855

*“Aš drįstu leisti jums prižiūrėti
sergančiuosius cholera”*

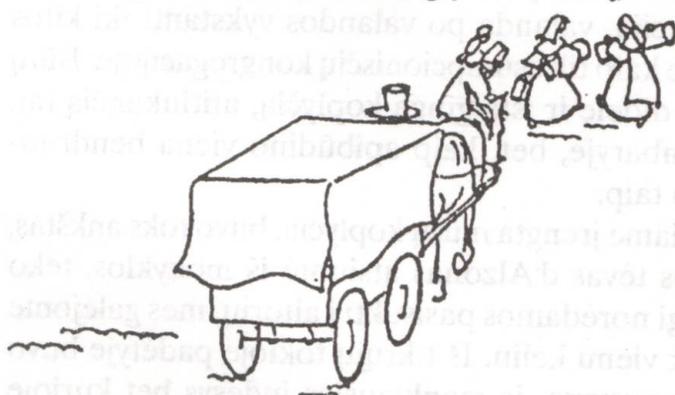
Jų pagalbos šaukėsi ir Prancūzijos Bažnyčia. 1854 m. kardinolas Guse (Gousset), Reimso arkivyskupas, o anksčiau - vyskupas Sarle, Žozefinos de Komark giminėje, paprašė Dangun Ėmimo seserų pasirūpinti internatine mokykla Sedano mieste, esančiame Prancūzijos šiaurės rytuose, netoli Paryžiaus. Žozefina, o dabar sesuo Marija Terešė, buvo paskirta ten įkurti bendruomenę. Kaip visuomet vargas buvo pirmasis namų mokytojas: “Ilgą laiką mes teturėjome kiekvienai lovai tik po vieną paklodę, bet niekas nesiskundė. Namų rūsyje savininkas laikė arklius”.

Vos seserys spėjo atvykti, kai prasidėjo žiauri choleros epidemija. Kai sesuo Marija Terešė tuoj pat pasisiūlė prižiūrėti ligonius, Marija Eugenija, nors ir virpančia širdimi, leido seselėms

prisiliesti prie šios baisios ligos tardama: *“Aš drįstu leisti jums prižiūrėti sergančiuosius cholera”*.

Galbūt ji prisiminė, kaip nuo tos pačios baisios ligos mirė jos motina, prisiminė tą siaubingą vienišumą, kurį ji patyrė po to. Tą

1854 m. vasarą sesuo Marija Teresė ir jos bendražygės tapo slaugėmis, nenuilstamai būdinčiomis prie mirstančiųjų. Be to, jos privalėjo kiekvieną laisvą minutę ruošti mo-

kyklai, nes, kaip ir buvo numatyta, rudenį ji turėjo būti atidaryta.

Kai Sedane namai jau buvo įkurti, Marija Eugenija galėjo skirti dėmesio Prancūzijos pietuose įsikūrusiam tėvo d'Alzono miestui Nimui. Jau keletą metų jis prašė jos įsteigti ten Adoracijos namus. Tai būtų maldos centras pačioje miesto širdyje, lygiai kaip ir atgaivos vieta sesutėms, besidarbuojančioms aktyvesnėse bendruomenėse. Tačiau praėjo daug laiko, kol šie ketinimai buvo įgyvendinti, ypač todėl, kad kilo daug abejonių: o kas iš to išeis? Ar asumpcionisčių namai bus dviejų tipų, vieni - kontempliatyvesni, o kiti - apaštališkesni? Pačiai Marijai Eugenijai buvo aišku: būti asumpcioniste reiškė aukoti gyvenimą Karalystei, kur džiaugsmas ir meilė kyla iš kontempliacijos, ir kartu adoracijos gyvenimas, kuris skleidžiasi tarnauti Karalystei. Iš tiesų, ši vizija pasitvirtino: neprabėgo nė metai, kai adoracijos bendruomenei buvo patikėta mokykla.

Nime įsikūrusi bendruomenė tapo savotišku modeliu tolesniam asumpcionisčių gyvenimui. Šios bendruomenės adoracija greitai tapo visų asumpcionisčių regulos dalimi, o jos ryšiai su draugėm pasaulietėm pagelbėjo visai kongregacijai bendrauti su daugybe žmonių, kurie ateis prie jų durų.

1855 m. lapkričio 9 d., prabėgus 16 metų po pirmųjų Mišių Vožiraro gatvėje, tėvas d'Alzonas Nimo namų altoriuje išstatė Švenčiausiąjį Sakramentą. Kiekviena sesuo gaudavo "savo" valandą garbinimui. Adoracijos "liturgija" - malda visą parą, prasidedanti Konsekracija, valanda po valandos vykstanti iki kitos dienos Mišių, - gimė kaip tik asumpcionisčių kongregacijoje. Būtų lengva įsivaizduoti didelę ir ištaigingą koplyčią, atitinkančią tai, kas vyko tame kambaryje, bet, kaip apibūdino viena bendruomenės seselė, buvo taip:

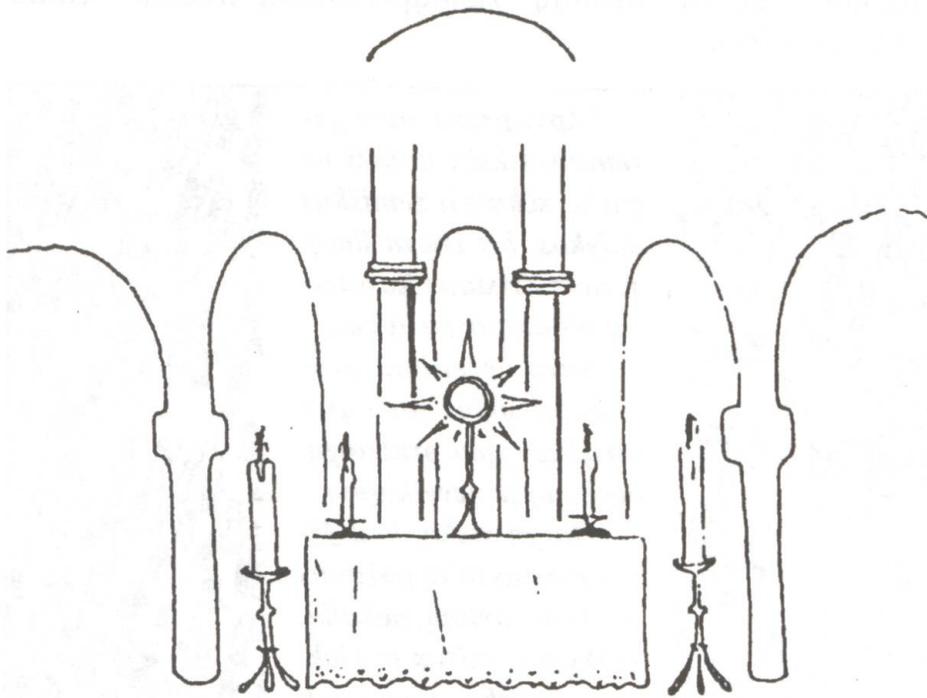
"Kambarys, kuriame įrengta mūsų koplyčia, buvo toks ankštas, kad suolus, kuriuos tėvas d'Alzonas atsiuntė iš mokyklos, teko sustatyti išilgai, taigi norėdamos pasisukti į altorių, mes galėjome remtis į klauptą tik vienu keliu. Iš tikrųjų tokioje padėtyje buvo sunku išlaikyti pusiausvyrą, ir menkiausias judesys bet kurioje eilėje sukeldavo visuotinę svyravimo bangą. Tai buvo panašu į eilę žvirblių, sutūpusių ant lanksčios šakos. Buvo puiki proga mąstyti apie atsižadėjimo dvasią".

Pasakojimo humoras negali nuslėpti Dievo veikimo paradoksalumo: malonė trykšta iš didžio neturto. Kuo skurdesnis tabernakulis, tuo labiau žvilgsnį patraukia ta brangenybė, kuri jame yra.

Nuo pat pirmosios savo Komunijos, kai suvokė, kad tik Jėzus Kristus suteikia jai jėgų tobulai garbinti gyvąjį Dievą, Kristaus Kūno paslaptis motiną Mariją Eugeniją vis tebetraukė. Dabar, kai šis Kūnas buvo nuolatos išstatytas altoriuje - Nimo namų širdyje, ji galėjo rašyti:

"Kai aš skverbiasi į kokią nors paslaptį, paprasčiausiai turiu vėl atsigręžti į Švč. Sakramentą. Visos kitos paslaptys kiekviena savaip mane jaudina, tačiau Švč. Sakramentas visuomet be galo jaudina ir traukia prie savęs. Tai yra forma, jei taip galima pasakyti, per kurią Viešpats mylėjo mane, tapo man pažįstamas, patiriamas, atėjo ieškoti manęs... Jis yra čia, ir tos kelios sienos, kurias reikėtų perkirsti, ar keli žingsniai, kuriuos turėčiau nueiti, negali sulaikyti manęs nuo bendravimo su Juo".

Švč. Sakramento adoracija skatina kiekvieną žmogų, kaip ir Mariją Eugeniją pirmosios malonės akimirka mylėti ne tik tai, kas yra Jėzus Kristus, bet ir tai, ko Jis trokšta, - jo valią. Versmė, trykštanti iš adoracijos, sudrėkina kiekvieno žmogaus gyvenimo žemę, kai atsiklaupia kūnas, širdis ir valia. Dar daugiau, Kristus, išstatytas altoriuje, yra Tas, kuris suburia savo žmones drauge ir veikia istorijoje. Būdamas prieš Kristų, kiekvienas pajunta įkvėpimą plėsti žemėje Jo Karalystę. Giliai įaugęs į žemišką žmonijos kultūros tikrovę, kiekvienas aukoja savo darbus Tėvui, kad kiekvienas kūrinys galėtų būti pašventintas, perkeistas į Kristų pagal esmingiausią savo pašaukimą. Tokia yra kiekvienų Mišių eucharistinio veikimo prasmė.

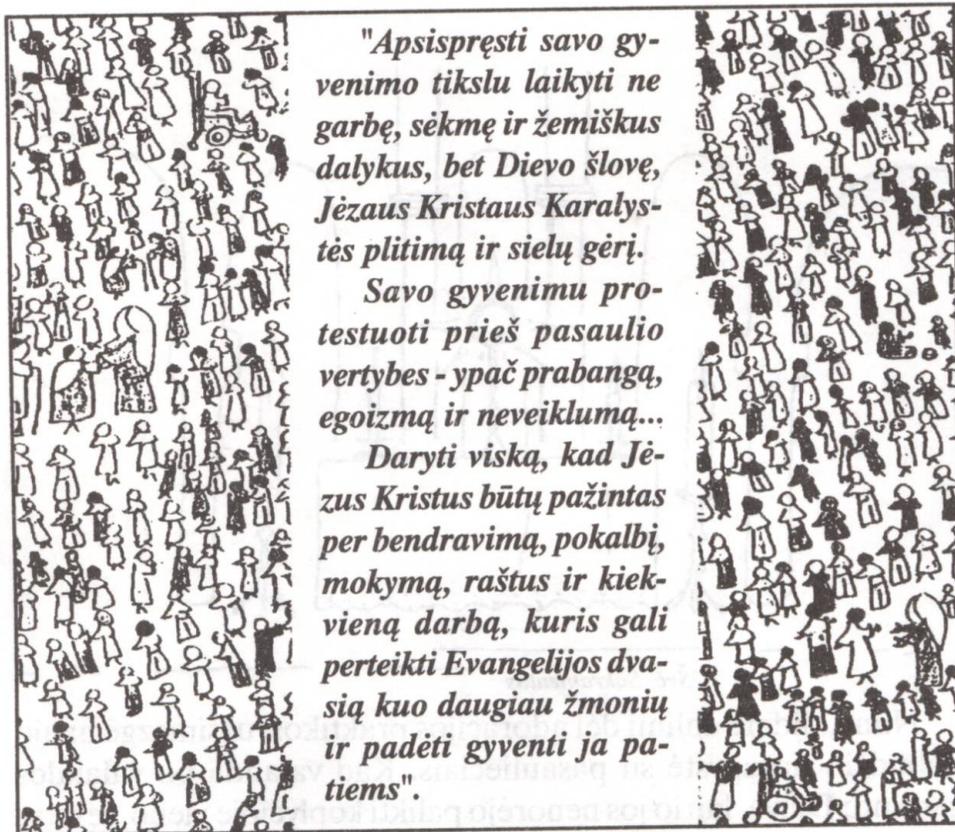

Švč. Sakramentas

Nime, didele dalimi dėl adoracijos praktikos, užsimezgė naujo pobūdžio draugystė su pasauliečiais. Kad valanda po valandos garbintų Dievą, kurio jos nenorėjo palikti koplyčioje vieno, seserys

nutarė suburti adoruotojus iš tų žmonių, kurie jau pamilo Asumpcionisčių kongregaciją ir ateidavo čia pasimelsti. Pats Viešpats taip patarė motinai Teresei Emanuelei, per vieną jų vidinį pokalbį pareikšdamas: "Išauginkite man garbintojų tautą, kuri šlovina mane ir myli... kad aš galėčiau juos apšviesti ir uždegti savo meile..." Pabuvę kartu su bendruomene šį meilės ir ramybės metą, dauguma adoruotojų - tiek vyrų, tiek moterų - panoro pažinti Kristų ir Bažnyčią daug giliau. Aišku, jiems reikėjo paramos. Taip Nime prie Kristaus ir sesučių įsikūrė Trečiasis ordinas.

Tikėdama, kad šis pasauliečių brolijos įkūrimas yra atsakas į slaptą daugumos krikščionių troškimą nuveikti dėl Kristaus ir Dievo karalystės ką nors daugiau, motina Marija Eugenija su tėvu d'Alzonu redagavo pirmųjų "Asumpcionisčių Trečiojo ordino Įstatų" projektą:

Tiek Marija Eugenija, tiek tėvas d'Alzonas buvo įsitikinę, kad asumpcionisčių misijai bus reikalingi ir vienuoliai, ir pasauliečiai. Tokioje vienuolių ir pasauliečių bendruomenėje kiekvienas, aišku, bendradarbiaudamas su Bažnyčia, ras dvasinę ir intelektualinę paramą savo kelionei. Pasauliečiai, per profesijas pasijutę labiau įtraukti į "žemiško miesto" kūrimą, galėjo suteikti bendruomenei būtinos patirties ir gyvenimo pažinimo. Vienuolės savo ruožtu įžadais galėjo patvirtinti vizijos tikrumą ir nekintamumą, įžadai leido joms tobuliau pasiaukoti ir aiškiau suvokti ilgo meldimosi įkvėpimus.

Gerai apmąstę tokios bendruomenės sumanymą, Marija Eugenija ir tėvas d'Alzonas ėmėsi jį įgyvendinti, kad būtų pasiekti keli ypatingi tikslai.

Apaštališkos veiklos centras ir broliškos bendruomenės vieta turėjo tapti maldos ir ramybės uostu, iš kurio dvasia galėtų pasisemti stiprybės, ramybės ir energijos.

Per septynerius metus - nuo 1848 iki 1855 - Asumpcionisčių kongregacija išaugo nuo vienerių namų ir mokyklos iki keturių bendruomenių: Šaijo ir Ričmonde, Sedane ir Nime.

Daug iškentėta žlugus misijai Rage, bet ir daug drąsos bei džiaugsmo patirta dėl sėkmės Ričmonde, protestantiško pasaulio gilumoje, atsiliepiant į vargingiausiųjų šauksmą.

Sedane seserys, rizikuodamos savo gyvybe, irgi iškart atsiliepė į būtiniausią pagalbos šauksmą. Nime atsiskleidė kita užduotis, ir ji padėjo įtraukti į veiklą pasauliečius. Buvo aišku, kad kiekviena iš šių pirmųjų bendruomenių prie visumos pridėdą kažką nauja, kiekviena atranda naujų būdų skleisti visuomenėje Evangeliją, kiekviena savaip tobulina ir sutvirtina tai, kas pradžioje buvo tik nujaučiama.

ASUMPCIONISTAI

1845 metų Kalėdos

*“Mūsų du “Dangun Ėmimai” -
tai mūsų dvigubas Dangun Ėmimas”*

1844 metais, prabėgus penkeriems metams nuo Asumpcionisčių seselių įkūrimo, Marija Eugenija išreiškė norą *“regėti Dievo Bažnyčioje įkurtą vyrų vienuoliją, savo dvasia artimą asumpcionistėms”*. Toks ordinas padėtų berniukams išsiugdyti tvirtesnį, inteligentiškesnį, krikščioniškesnį charakterį; ji tikėjosi, kad šis ordinas išmokys juos būti tikrai laisvais žmonėmis. *“Ko akivaizdžiai trūksta šiandien Prancūzijos vyrams? - rašė ji. - Vienuolių ordinų, kurie šiais laikais atkurtų ryšį tarp charakterio, dvasios ir netgi fizinių jėgų ir visa tai suvienytų”*. Tais metais ji toliau mąstė apie tokio auklėjimo vientisumą, kviesdama naują ordiną turėti *“tiek savą filosofiją, tiek aistrą bei užsidegimą”* ir klausdama savęs: *“Kokiu dvasios polėkiu turėtų būti apdovanoti šie vyrai?”* Ir pati atsako: *“Tikėjimo, meilės ir Evangelijos įgyvendinimo”*.

Kai dėl tėvo d'Alzono, kuriam ir buvo skirtos šios pastabos, jis negalėjo sutikti su tuo labiau nei pats pareiškė šioje laiško ištraukoje:

“Aš visiškai sutinku su jūsų pavadinta vyrų vienuolijų filosofija ir entuziazmu. Mano polėkio tikslas būtų Dievo-Žmogaus atskleidimas ir žmonijos šventėjimas per Jėzų Kristų, - tai kartu ir filosofija”.

Greitai d'Alzonas šią filosofiją pavers realybe, įkurdamas pirmąją Dangun Ėmimo augustinijonų bendruomenę. Žinoma, motinos Marijos Eugenijos susidomėjimas ir padaršinimas padėjo, kad tai taptų įmanoma, kaip ir jo rūpestis bei padaršinimas nuo pat pirmų dienų padėjo stiprėti *“jos”* asumpcionistėms.

Kiekvienas iš jų įkvėpė ir skatino vienas kitą įkūnyti tai, ką jiems numatė Dievas. Ir kiekvienas jų galėjo kitam prisipažinti savo silpnumą, bejėgiškumą, patirtą kelyje į ateitį. Pavyzdžiui, 1844 m. rugpjūčio 21 d. d'Alzonas Marijai Eugenijai rašė: "Aš jau senstu, po savaitės man sukaks 34 metai! Nebeįmanoma savęs pakeisti, o toks, koks esu, aš turiu pernelyg daug trūkumų, kad patikėčiau, jog tinku kokiam nors svarbesniam dalykui".

Tokios eilutės, toks atsivėrimas leidžia pajusti tą tikrąjį artumą, kuris buvo tarp jų. Jis galėjo atskleisti jai savo silpnumą, būti su ja atviras, kaip ir ji su juo.

Be to, jie galėjo kartu puikiai dirbti. 1845 m. balandį jis atvyko į Paryžių ir apsistojo čia penkeriems metams. (Kaip tik tuomet surengė Šaijo seselėms rekolekcijas tema "Teateinie Tavo Karalystė".) Vėliau jis rašė: "Beveik kasdien ėjau į asumpcionisčių vienuolyną... Po Mišių daug laiko praleisdavau su vyresniąja, rengdamas Trečiojo ordino Įstatus, vėl iš naujo skaitinėdamas seserų konstituciją ar kalbėdamasis apie tai, ko reikėtų imtis, kad būtų įkurtas vyrų ordinas".

Vos jam sugrįžus į Nimą, Marija Eugeniya rugsėjo 22 d. jau rašė: "Šiuo metu aš galvoju vien apie jūsų mokytojus, apie mums rūpimus dalykus ir gerąjį mūsų Dievą!" Jo atsakymas, rašytas rugsėjo 26 d., buvo ir jos minčių aidas, ir papildymas: "Jeigu aš esu jūsiškės kongregacijos tėvas, argi jūs nesate manosios motina? O veikia, ar nėra jos mūsų vien ta prasme, kad abi priklausome Jėzui Kristui, kuris mums jas patikėjo?"

Po trijų mėnesių, per Kalėdas, tėvo d'Alzono ir motinos Marijos Eugenijos svajonė įsikūnijo: pirmieji šeši asumpcionistai įsikūrė Nime, kad pradėtų gyvenimą pagal šūkį: "Teateinie Tavo Karalystė". Kitą dieną pirmasis įkūrėjo laiškas buvo skirtas įkūrėjai:

"Mes pradėjome šešiese, jūs - penkios; mūsų skaičius turi iš tikrųjų kompensuoti jūsų gerokai ilgesnį laiką... Bet

Vienuoliai

aš noriu tik papasakoti jums apie darbą. Dabar mes jau pajudėjome! Nuo šiol jau nebebus klausimo apie vieną ar kitą, bet apie mūsų du Dangun Ėmimus, mūsų dvigubą Dangun Ėmimą...”

Per tuos ateinančius metus santykiai tebebuvo tikri ir tvirti. Tačiau, kaip esti su visom tikrom draugystėm, buvo ir sunkių suklydimo momentų, lygiai kaip ir džiaugsmo akimirų. Marija Eugenija kartais jautėsi truputį nesaugi, nepasitikėjo jų santykių tvirtumu ir apie tai kalbėdavo; kartkartėm jai reikėjo kokių nors įrodymų, tikresnio patvirtinimo. Jos abejonės skaudino d'Alzoną, bet jis atsakydavo švelniai, su didžia kantrybe ir nusižeminimu. Tačiau kartą parašė: “Aš suprantu, kad Dievą labiausiai skaudina abejojimas Jo meile mums”. Tai buvo diskretiška jo paties išgyvenimų išraiška.

Vis dėlto abipusė parama darbui nesiliovė. Kiekvienas jų supažindindavo jaunus žmones su kito kongregacija ir padaršindavo tinkamus kandidatus stoti į ją. Tarp jaunų vyrų, su kuriais Marija Eugenija susipažino Paryžiuje ir kuriuos pasiuntė pas tėvą d'Alzoną į Nimą, buvo Steponas Perne (Pernet), būsimasis Mažųjų Dangun Ėmimo seserų įkūrėjas. Marija Eugenija ir tėvas d'Alzonas ne tik rūpinosi pašaukimais į abi kongregacijas, bet ir padėjo vienas kitam daugeliu įvairiausių atvejų. Beveik kasdien rašomų laiškų temos buvo nuo Kanonų teisės iki trūkstamų dalykų išskaičiavimo. Marija Eugenija, asmenybė, puikiausiai išmananti ekonominius reikalus, sugebėdavo ir nusiųsti d'Alzonui pinigų, ir patarti, kaip juos panaudoti. Per tą laiką jie turėjo padėti vienas kitam finansiškai, tačiau abu vengė kištis į kitos kongregacijos vidaus reikalus. Ir šių įvairiausių darbų darbelių sukūryje jie rasdavo vienas kitam švelnumo ir prašydavo:

“- Būkite šventa!

- Būkite šventas!

- Tarp Jūsų ir manęs yra Viešpats. Aš dėkoju Jam kiekvieną dieną, kad mes esame Jo abu kartu ir kad Jis suvedė mus kartu taip, jog aš tikiuosi, tai truks visą amžinybę”.

Jų susirašinėjimui būdinga tikra abipusė laisvė. Kai jis, didysis Bažnyčios mylėtojas, koks jis buvo, leisdavo sau pernelyg daug ir

plačiai visko griebtis, ji švelniai jam priekaištaudavo, kad per mažai dėmesio skiria savo tikrajam darbui - tinkamos dvasios ordine ugdymui.

“Pastebėjau, kad jūs turite visokias savybių, išskyrus vieną - būti savo ordino vadovu. Ir kaip tik dėl šio vienintelio trūkumo jūs stokojate pašaukimu. Tai, kad jūs pamokslaujate protestantams ar kovojate su prancūzų savęs išaukštinimu (galikonizmu), ar leidžiatės gyvas suėdamas susierzinusią žmogystą, nėra jūsų uždavinys. Pati didžiausia jūsų pareiga šiame pasaulyje yra kaip tik tai, ko jūs nedarote.”

Kitą kartą su ta pačia supratinga meile ji turėjo pasakyti: *“Jums būtų geriau būti vyskupu”.*

Žmogus su milžiniškais sugebėjimais dirbti, d'Alzonas iš tikrųjų pamokslavo protestantams ir kovojo su galikonizmu, rimta kliūtimi Bažnyčios vienybei. Mat galikonizmas skelbė, kad Prancūzijos Bažnyčia turi būti priklausoma nuo Romos Bažnyčios tik dogmų srityje. Tarp Prancūzijos katalikų įvyko skilimas, sukėlęs tokiems žmonėms kaip d'Alzonas ir Marija Eugenija didelį sielvartą. Šis kupinas sukrėtimų metas Bažnyčios istorijoje paveikė tiek įkūrėjus, tiek jų kongregacijas. Žinant to laiko sąmyšį, netvarką ir vargus, su kuriais steigdamas savo kongregaciją susidūrė tėvas d'Alzonas, nenuostabu, kad jis susirgo. 1853 m., kai jam buvo 43, jo laiškuose atsispindėjo ilgos sielvarto ir didžio nerimo dienos, visiškas drąsos netekimas. Marijos Eugenijos motiniškumas, jau išsiskleidęs besirūpinant savo seserimis, dabar apgaubė šį žmogų, kuriam reikėjo jos užuojautos. Jis prisipažino: “Anksčiau aš dariau jums gera, dabar tai darote man jūs”.

Marija Eugenija visais laikais liko tėvo d'Alzono dvasios duktė, o jis niekada nenustojo ją rėmęs, palaikęs. Bet pripažino jų abipusę priklausomybę ir nebijojo to išreikšti žodžiais:

“Jūs esate tikrai ta asmenybė, kuria aš remiuosi su didžiausiu patiklumu, ir kurią aš labiausiai trokštu palaikyti”.

Kokia graži jų draugystės išraiška!

15 skyrius

OTVILIS

1857-1866

“Paversti protą tiek pat krikščionišku kaip širdį.”

“Kas lemia mano santykius su seserimi?

*Atsakomybė gražinti ją Dievui taip,
kaip Jis trokšta”*

1855 m. internatinė mokykla ir noviciatas Šaijo tiek išsiplėtė, kad teko ieškotis erdvesnio namo. Be to, buvo ir kitų padrašinančių ženklų. Motina Marija Eugenija ką tik gavo iš Romos pirmąjį “Įstatų” (taisyklių santraukos) patvirtinimą. “Pagiriamasis Popiežiaus raštas”, pasirašytas Pijaus IX, buvo tikras Bažnyčios padrašinimas asumpcionistėms. Pagaliau arčiau namų esanti Prancūzijos vyresnybė turėjo oficialiai pripažinti kongregaciją. Taigi buvo palankus metas asumpcionisčių seselėms įkurti gimtuosius namus.

Būdama keturiasdešimties Marija Eugenija labiau nei bet kada buvo kupina energijos, kurią žadino patirtis, įgyta per pastaruosius dvylika ir daugiau metų. Dabar ji turėjo progą išsirinkti brangenybių dėžutę ir įdėti ten jai patikėtą brangenybę - kongregaciją. Tai buvo visiškai kitoks pergyvenimas nei apsisprendimas nuomoti butą Fèru gatvėje ar namą Vynuogių akligatvyje. Ji vylėsi, kad ši vieta bus pastovi, ir ji tikrai bus jų bei atspindės asumpcionisčių vienuolinį ir šviečiamąjį gyvenimo būdą. Tai turėtų būti rami, bet arti miesto, savo išore vienuoliška, asketiško grožio vieta seselėms, mokinėms ir bičiuliams.

Keli draugai siūlė pirkti Otvilio priemiestyje (dabar vienas iš šešiolikos Paryžiaus miesto rajonų) esančią Tiuilri pilį (Chateau Thuilerie). Tuo metu Otvilis buvo nuošali vieta, nors patogi, netoli miesto. Namas, pasislėpęs tarp daugybės medžių ir todėl vadi-

namas "nematoma pilimi", turėjo ilgą istoriją. Prieš daugelį metų čia buvo įsteigtas čerpių fabrikas, naudojantis natūralų to rajono rėvos molžemį, iš čia ir oficialus pavadinimas. Tačiau XVIII a. pabaigoje tai jau buvo ne dirbtuvės, o grafienės iš Brieno (Brienne) namai. Savo "nematomoje pilyje" ji dažnai priimdavo jaunąjį Napoleoną Bonapartą, maži kambariai pirmame aukšte buvo laikomi vien jam.

Aišku, atvykus seselėms asumpcionistėms ir jų mokinėms, senojo namo likimas pasuko nauja linkme. Didelė svetainė, kadaise prašmatnių pobūvių ir pasilinksminimų vieta, tapo koplyčia. Napoleono asmeniniai kambariai virto svetaine, ir jos svečiai buvo visai kitokie nei tie, kuriuos priiminėdavo Pirmasis Konsulas. Mariją Eugeniją čia aplankė daugybė žmonių, tarp jų ir kunigai - rašytojai: tėvai Gei (Gay), Žerberas (Gerbert) ir Diulstas (d'Hulst). Čia lankėsi tėvas Geranže iš Solesmo bei jos ištikimas draugas tėvas Lakorderas. Įžymūs pasauliečiai rasdavo kelią į Otvilį, kaip ir į Šaijo; Liudvikas Vajo (Luois Veuillot) čia dalijosi su įkūrėja mintimis apie savo naujo laikraščio "l'Univers" leidybą. Per tuos metus mažutėje svetainėje buvo aptarta daug didžiųjų dalykų.

Marija Eugenija saugojo savo atnaujintą pilį mokinėms ir svečiams. Seselėms ir novicėms ji planavo pastatyti didelį gotikos stiliaus vienuolyną su akmeninėm arkom ir atskirom uždarom patalpom, valgomąjį skliautuotom lubom, asketišką susirinkimų kambarį ir vienuolių celes. Marijai Eugenijai toks pastatas akmenų kalba bylojo apie Dievo tikrumą, grynumą, absoliutumą. Viskas buvo skirta čia gyvenantiems žmonėms priminti, jog verta siekti vien Dievo.

Pirmasis akmuo buvo padėtas 1856 m. balandžio 14 d. Tačiau pirmieji svečiai atvyko anksčiau nei pastatas buvo baigtas. Išsekęs tėvas d'Alzonas ir keli naujokai buvo laikinai priglauti Tiuilri. 1857 m. rugpjūčio 10 d. seserys paliko Šaijo, kad visam laikui įsikurtų Otvilyje.

De Tombioro (Des Tombereaux - Vežimų gatvė) tapo Dangun Ėmimo (de l'Assomption) gatve. Tuo metu jų valdos driekėsi nuo

dabartinio šios gatvės namo Nr. 24 iki Nr 17, o į šiaurę - iki Mo-
carto alėjos.

Otvilis liko namų motina iki dabar, išskyrus metą, kai teko
išsikelti dėl politinių priežasčių.

Greitai prie šios bendruomenės prisidėjo kitos: tais pačiais
metais - Adoracijos namai Londone, paskui mokyklos Bordo
(1860), Lijone (1862), Malagoje (1865) ir “mažasis vienuolynas”
Otvilyje (1866)¹.

Gyvenimas Otvilyje buvo veiklus ir daug reikalaujantis, duo-
dantis daug progų pasireikšti darbu ar kūryba. Klestėjo internato
mokykla.

Mokinių dienotvarkė buvo gerai išmėginta Šaijo. Griežta, aske-
tiška, bet džiugi šeimyninė atmosfera, šventės ir vargšų lankymas,

¹1901 m. didįjį vienuolyną nusavino valstybė, o 1926 m. sugriovė, kad toje vietoje įrengtų
naują Paryžiaus kvartalą. “Mažasis vienuolynas”, kurį Marija Eugenija pastatė jaunesnėms
mokinėms, yra dabar de l' Assomption gatvėje Nr. 17.

reikli studijų programa gerai atitiko jaunųjų moterų poreikius. Marija Eugenija toliau aiškino savo mintis apie švietimą tiek raštu, tiek praktiškai. Būsimųjų studentų tėvai gaudavo mažą knygele apie asumpcionisčių švietimo uždavinius, kurie rėmėsi seniai išsakytu Kombalio skundu Ketii O'Neil, kad mergaitės gauna dievobaimingumo pagrindus ir dar šį tą, bet niekas jų nemoko "viską susieti su Jėzumi Kristumi ir viską Jame atnaujinti". Tačiau tai, ką siūlė asumpcionistės, buvo visai skirtinga ir labai savita:

"Asumpcionisčių švietimo tikslas yra visapusiškas mergaičių asmenybių ugdymas. Jame derinamos griežtos studijos su kryptingu krikščionišku auklėjimu... Mokyti nereikia tik prikimšti galvą informacijos, bet kartu išlavinti protą, išugdyti dorovės jausmą... Būtina protą paversti tiek pat krikščionišku kaip ir širdį; nuskaidrinti, apšviesti dvasią, kad valia taptų stipresnė, labiau siektų gėrio ir tvirtintų tikėjimą".

Gaivinančioje Otvilio ramybėje vyko švietimo revoliucija. Pokyčiai buvo matomi ne tik klasėse, juos liudijo ir veikla Trečiojo ordino, tuo metu jau įsikūrusio ne tik Nime, bet ir Otvilyje. Jo gyventojos reguliariai susitikdavo su savo vadove motina Tereze Emanuele. Jų dvasinių pokalbių ir maldos vaisiais buvo realūs socialiniai projektai. Pavyzdžiui, jos ėmėsi gerinti skudurininkų gyvenimą, o tai vėliau įkvėpė kurti šiems darbininkams katekizmo klases. Jie taip pat rėmė neturtingų mergaičių iš Šaijo klubą.

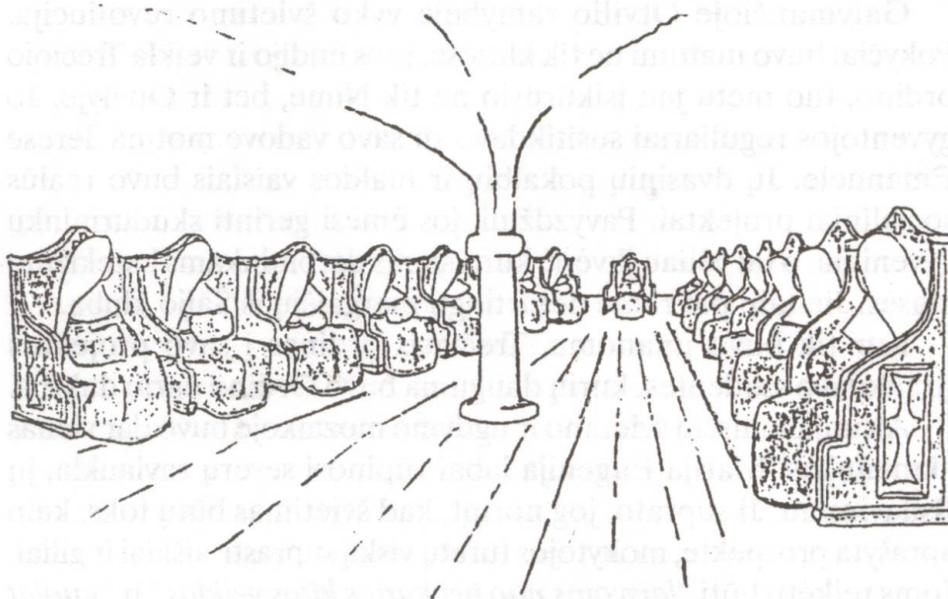
Kur tik buvo įmanoma, Trečiasis ordinas į savo projektus įtraukdavo studentes, kurių dauguma buvo Ordino narių dukros.

Asumpcionisčių švietimo ir ugdymo mozaikoje buvo dar vienas akmenukas. Marija Eugenija labai rūpinosi seserų saviaukla, jų išsilavinimu. Ji suprato, jog norint, kad švietimas būtų toks, kaip aprašyta prospekte, mokytojos turėtų viską suprasti aiškiai ir giliai. Joms reikėtų būti "*laisvoms nuo bet kurios kitos veiklos*" ir "*nuolat lavintis*"... Šios eilutės yra iš Gyvenimo taisyklių (Įstatų 12 skyrius), prie kurių ji tuo metu dirbo. Sesutėms studijuoti ir pasaulietinius, ir religinius mokslus tuo metu buvo naujovė, kuri atspindėjo gilų jų susidomėjimą, kaip siejasi kultūra su tikėjimu, o tikėjimas - su kultūra.

Jaunas vienuolis įkvėpė Marijos Eugenijos vizija studijuoti iš meilės tiesai ir noro gerai mokytis. Ji troško, kad jos būtų *“kupinos šviesos, idant galėtų skleisti šviesą”*, - dėl Karalystės, ne dėl savęs. Būdama pati šviesi, ryški asmenybė, Marija Eugeniya dažnai kalbėdavo apie būtinybę studijuojant būti nuolankioms.

Ji skatino kiekvieną seserį išmokti kontempliuoti, mąstyti ne tik apie Dievą ir nuostabią jo kūriniją, bet ir apie pasaulio įvykius. Šitaip seselės sugebės visa, kas vyksta aplink, regėti tikėjimo šviesoje ir mėginti Dievo požiūriu suprasti šiuos įvykius ir laiko ženklus. Jų požiūris apie visą pasaulį ir ypač kiekvieną individualybę konkrečiai turėtų remtis Kristumi ir Šventuoju Raštu. Kai Marija Eugeniya prašė, *“kad proto galios, kaip ir širdies jausmai būtų skirti Jėzui”*, ji prašė to vientisumo, integralumo, kurio visuomet troško seselėms ir sau.

Pirmajame iš daugybės Visuotinių susirinkimų (Generalinių

Kapitula

kapitulų) 1858 m. ji buvo patvirtinta vyriausiąja vadove. Visuotiniame susirinkime susiburia kartu delegatės iš įvairių namų

(dabar - provincijų), siekdamas suprasti, kokia turėtų būti kongregacija pagal Dievo valią. Didžiausias įvykis vienuolių kongregacijoje - Susirinkimo nutarimas - suteikia visai bendruomenei kryptį artimiausiems šešeriems metams. Tai rimto įsiklausymo ir dvasių skyrimo metas.

Tuomet, 1858 m., seserys budėjo, klausėsi bei meldėsi ir visam laikui išsirinko savo Vyresniąja Generole Mariją Eugeniją. Tai sukėlė jai rūpesčių. Ji elgėsi ir veikė kaip Vyresnioji jau nuo pat pradžių, dar neišrinkta ir paskui jau išrinkta specialiu balsavimu.

Jau tuomet ji išsakė savo nuogastavimus tėvui d'Alzonui, baimindamasi prisiimti šias pareigas: *“Man būtų be galo naudinga neleisti, kad mane vadintų vyresniąja. Jaučiu, kad prarandu klusnumo įprotį”*. Jo atsakymas buvo tikslus: *“Man tai visiškai aiškus dalykas. Aš įsitikinęs, kad Dievas jūsų nori čia, Jis nori, kad jūs perteiktumėte savo dvasią tam kūriniui, kurį sukūrėte”*.

Prabėgus metams nuo jos svyravimų ir abejonių pradžios, motina Marija Eugenija suprato, kad paklusdama kongregacijos valiai vykdo Dievo valią. Didžioji jos užduotis buvo ne tiek vadovauti kongregacijai kasdieniauose reikaluose, kiek rūpintis bendruomenės tarnyste, o ypač - kiekvienos seselės tarnyste. Prabėgus dvidešimčiai metų po įkūrimo, ji turėjo perteikti tą ypatingą dvasią ir pradinį įkūrimo sumanymą seserims, kurios galbūt dar net nebuvo gimusios, kai ji kartu su kitomis atvyko į Fèru gatvę, į tą *“silpną ir bejėgę pradžią”*. Toms, kurios dabar buvo susibūrusios dideliame Otvilio vienuolyne, savo išore solidžiam ir galingame, ji dažnai pasakodavo apie tas pirmąsias dienas ne iš paprasčiausios nostalgijos, bet kad primintų besiklausančioms, jog *“čia mes neturime išliekančio miesto”* (Žyd 13,14).

Kai Marija Eugenija parašė *“mes privalome mylėti viena kitą visu švelnumu”*, ji davė savo vadovavimui ypatingą toną. Ne išdidi vyresnioji, bet veikiau sesuo, nuoširdžiai besidominti kitomis, ji dalijosi savo bendruomenės vargais, džiaugsmais ir abejonėmis, atradimais, netikėtumais ir sprendimais. Ji padrašindavo ugdyti tikrą įžvalgumą, bet prašė, kad tai būtų daroma neprarandant dvasinio džiaugsmo ir laisvės.

Ji pažinojo savo seseles ir mylėjo jas, įprasdamą, kaip pati sakė, matyti jose *“vien tai, kas amžina... Mano santykius su sesute lemia prisiimta atsakomybė grąžinti ją Dievui tokią, kokią Jis nori regėti”*.

Marija Eugenija mokėjo prašyti atleidimo ir pati atleisti; tai didelė malonė kiekvienam, bet ypač svarbi vadovui. Trumputė istorija liudija, kaip tai atsitikdavo. Vieną dieną ji, vos tik spėjo visai nusikamavusi grąžti į Otvilį, greit pašoko ir nuskubėjo atgal į tuos namus, iš kurių buvo ką tik parkeliavusi. Ji grąžo atgal atsi-prašyti vienos seselės, kurią, nuogąstavo, galėjo būti įskaudinusi. Tai mažas dalykas, bet vertas papasakoti, kad liktų atminčiai.

Ji pati buvo dažnai skaudinama, ypač kandžiosios sesers Marijos Augustinos, kurios kritiškumą ir pabrėžtiną tylą jai buvo sunku išverti. Kitos seselės taip pat dar pridėdavo prie šios naštos savo pačių labai žmogiškus įtarimus ir individualizmą. Po dvidešimt metų vienuolinio gyvenimo ir vadovavimo kongregacijai Marija Eugenija gerai suprato, kad bendruomenės gyvenimas turi savų sunkumų kaip ir džiaugsmų. Apie tai rašė savo dienoraštyje:

“[Aš sutinku] priimti iš mūsų Viešpaties rankų kaip dalį Jo neturto, Jo pažeminimų ir kančių, visą skausmą, kurį man gali suteikti žmonės, ir visus žodžius, kurie gali būti pasakyti man ar apie mane”.

Ji pasižymėjo reta ir ypatinga dovana padėti kitiems pamatyti savo gyvenime vedančią Viešpaties ranką. Nors ir turėdama begalę pareigų, daug laiko skyrė dvasiniam vadovavimui tiek asmeniškai, tiek raštu. Išliko daugybė jos temų (t.y. savaitiniai vyresniosios nurodymai bendruomenei), individualūs pokalbiai ir laiškai. Jie padeda suprasti, pajauti ir branginti jos dvasingumą.

Pirmiausia nesunku pastebėti, kad ji labai vertina sveiką protą:

“Įvertinkite dalykus, kurie vyksta jūsų viduje, truputį atsi-traukdamos nuo savęs, kaip daro dailininkai, todėl jie neiškreipia proporcijų”.

Šis patarimas kilo iš jos rūpesčio *“leisti kiekvienai sielai įgauti savo ypatingus kontūrus ne troškimų chaos, bet toje ramioje glūdumoje, kur Dievas trokšta palikti savo atvaizdą”*.

Tik Dievas palieka savo atvaizdą, o ne vadovas. Padrąsindama

savo mokines būti laisvomis, ištikimomis ir nesivaržančiomis prieš Jį, ji įaudė šias vertybes į asumpcionisčių gyvenimą.

Apie tikėjimą ji rašė: *“Yra tikra kvailystė nebūti tuo, kuo esame, tiek pilnai, kiek įmanoma”*. Jos pasitikėjimas kūriniu sklido iš abso-
liutaus pasitikėjimo Kūrėju. Ji suprato tikėjimo galią perkeisti
kiekvieną asmens bruožą ir padaryti jį geresniu.

*“Stebėkite, kaip tikėjimo esmė atitinka mūsų dvasios esmę
ir kaip tikėjimas turi veikti mūsų gyvenimą, perkeisti protą,
apvaldyti jausmus ir pažadinti mumyse naują meilę.”*

Tikėjimas stiprina mūsų pasitikėjimą - tai ji dažnai primindavo
savo šviesioms ir uolioms seselėms. Vienos ji paklausė: *“Ką tai
keičia, kad tu esi negabi?”* Kitai patarė: *“Pasilik Apvaizdos ranko-
se kaip vaikas, kuris nesimuisto, nesierzina”*.

Jos nuolatinis ir visa apimantis priklausymas nuo Jėzaus
Kristaus vedė ją į laisvę, ir būtent šia laisve norėjo dalytis su visa
kongregacija. Ji siūlė kiekvienai seselei *“Jėzaus Kristaus pažinimą,
Jėzaus Kristaus meilę... intymų laiką, praleistą su Jėzumi”*. Šie da-
lykai padės žmogui *“labiau gyventi sielos gelmėse, kur yra Dievas”*.
Ji buvo dvasios misionierė: per vieną pokalbį pasakė apie *“žemė-
lapyje nepažymėtą sielos teritoriją”*, kuria turi keliauti kiekvienas,
norintis atrasti Dievo buveinę.

Iš keturių Vakarų Bažnyčios vienuolinio gyvenimo Įstatų
Marija Eugenija pasirinko Šv. Augustino Įstatus (papildė juos
ypatingom kongregacijos taisyklėm), nes jų pagrindas - vie-
nintelis meilės įsakymas. Ji sakydavo, kad būtina *“dažnai ir iš esmės
kalbėti vien apie tikėjimą, viltį ir meilę, o apie kitas dorybes - labai
mažai”*.

“Įvadas” į Augustino Įstatus patvirtina šią mintį:

*“Visų pirma ir svarbiau už viską - mylėk Dievą ir savo artimą,
nes tai yra pirmieji mums duoti įsakymai”*.

Mylėti bendruomenėje ar kur nors kitur - reiškia atleisti, aukoti
savo gyvybę ir nesitikėti atlygio, kadangi pakanka vien Dievo. Tai
reiškia atrasti tarnystėje džiaugsmą. Augustinas užbaigia savo
Įstatus malda, kuri tapo ir Marijos Eugenijos malda už savo se-
seris:

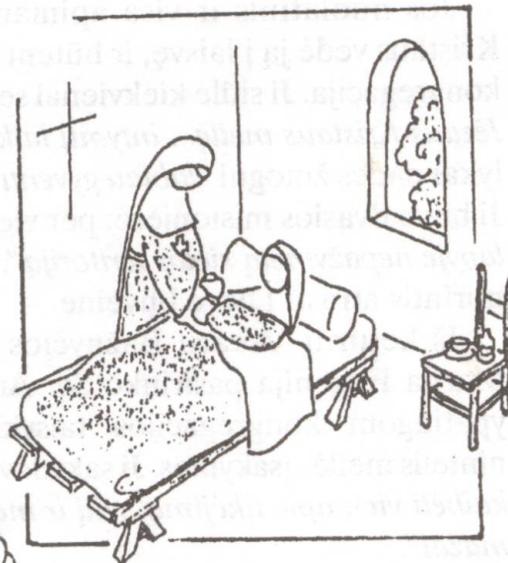
“Viešpatie, padėk, kad jūs su meile galėtumėte laikytis šių Įstatų, mylėdamos dvasios grožį, savo gyvenimo šventumu skleidžiančios Kristaus aromata; ne kaip įstatymo vergės, bet kaip laisvos malonės remiamos asmenybės”.

Ji rūpinosi seserų sveikata tiek pat, kiek ir jų sielomis, bet patyrė didžiulį skausmą, nes sergančioms labai mažai kuo tegalėjo padėti. Didysis XIX a. žudikas - džiova buvo neišgydoma. Aukoms teliko vien laukti, kenčiant siaubingus skausmus, kol jas išvaduos mirtis. Menkai apšildomi pastatai ir jaunų merginų didžiadvasiškumas ištvirti daugiau nei leidžia jėgos dažnai sukeldavo lengvą gripą, kuris pereidavo į sunkią lėtinę plaučių infekciją, pasibaigiančią mirtimi.

Marija Eugenija kaip įmanydama ėmėsi priemonių prieš šį pavojų sveikatai. Dažnai siūsdavo išsekusias seseles prie mineralinių šaltinių - “gerti vandens”, kaip jos tuomet sakydavo.

Ji nuolat ragino jas saugoti savo sveikatą. Šaltą vasarį vienai jaunai seselei ji rašė:

“Aš negaliu nepriminti jums, kad trys persišaldymai šią žiemą yra per daug; norė-

čiau, kad jūs rūpintumėtės savimi; kelkitės rytą vėliau, apsirenkite, kai einate per šaltį, būkite tik šildomuose kambariuose ir darykite viską, ką privalote, kad daugiau nekosėtumėte. Pasakykite man, ar visus tuos dalykus darote”.

Ji tikriausiai gavo ne itin patikusį atsakymą, kadangi greitai tai pačiai seselei buvo išsiųstas kitas laiškutis, kurio toną galėtume pavadinti ryžtingu:

“Ką tai reiškia, kad jūsų naujo persišaldymo priežastis yra nakties šaltis: ar jūsų durys nesandariai uždarytos? Argi jūs neturite pasidėjusios nieko šalia, kad galėtumėte apsikloti, kai atšąla?”

Be šio nuolatinio laiškų ir žinučių srauto, Marija Eugenija daug laiko praleisdavo su sergančiomis seserimis. Tačiau net ir neap-sakomas jos švelnumas negalėjo įveikti kai kurių ligų, ypač džiovos.

Per savo ilgą gyvenimą jai, kaip kongregacijos Motinai, teko palaidoti du šimtus dukterų, daugumai jų buvo 20-30 metų.

Kiekviena mirtis buvo smūgis įkūrėjai ir visai bendruomenei, klausiančiai savęs: *“Ką dar galėjome padaryti?”* Vis dėlto jos padarydavo tikriausiai patį svarbiausią: pasilikdavo su mirstančia seserim, apgaubdamos ją giesmėmis, maldom ir savo meile. Marija Eugenija tikėjo, kad paslaptingas Marijos užmigimas (po kurio ji buvo paimta į Dangų) padėjo daugumai seselių numirti gana ramiai. Tačiau jos pačios buvimas šalia jų mirties patalo ir tikėjimo sustiprinimas taip pat turėjo pagelbėti joms ramiai iškeliauti susitaikymo ir šventumo keleliu.

Tačiau gyvendami greta mirties esame gyvi ir gyvenimas Asumpcionisčių kongregacijoje buvo kupinas gyvybės. Kongre-gacija per tuos metus labai išaugo. Buvo prašoma įkurti tiek bendruomenių, kad kai kurių pasiūlymų teko atsisakyti. Antai 1861 m. tėvas d'Alzonas ketino pirkti Švč. Mergelės kapo bažnyčią Jeruzalėje, bet Marija Eugenija, nors ir labai apgailestaudama, negalėjo priimti jo pasiūlymo įsteigti ten seserų bendruomenę. Kai 1864 m. jis įtaigiai prašė kelių seselių palydėti jo vyrus į Bulgariją, Marija Eugenija vėl atsakė tvirtindama, kad tokiam apaštalavimui ir misijoms trūksta tinkamų sesučių. Tėvas d'Alzonas nuliūdo, kai Marija Eugenija atmetė jo kvietimą į Bulgariją ir tais pačiais metais įkūrė bendruomenę Malagoje (Ispanija). Gerbdamas jos laisvę ir vis dėlto trokšdamas turėti seselių Balkanų misijoms, jis pakvietė kelias moteris iš Sevenų (Cevennes) kalnų prisidėti prie

šio jo darbo. Tos moterys greitai tapo Asumpcionisčių oblatėmis (pasišventėlėmis); panelė Marija Korenson (Marie Correnson), kurią d'Alzonas pasirinko įkūrėja, kuri laiką gyveno kartu su motina Marija Eugenija, kad pasirengtų šiai užduočiai. Asumpcionistės pagelbėjo oblatėms ir per pirmuosius dvejus metus, laikinai ten pasiuntusios pirmiausia motiną Magdalena, vėliau - seserį Mariją Emanuelę vadovauti bendruomenės pirmų seselių parengimui.

Kitais metais - 1865 - tėvas Steponas Perne AA, kurio pašaukimą išvelgė Marija Eugenija, ir panelė Antonina Faž (Antoinette Fage) įkūrė kitą Asumpcionisčių šeimos atšaką: Mažąsias asumpcionisčių seseris. Marija Eugenija mielai priėmė vėliau tapsiančią jų motina Jėzaus Mariją į Otvilį, kad supažindintų ją su vienuoliniu gyvenimu. Šioje patirtyje turėjo būti pasidalijimo elementų, kai ji stebėjo šią jauną moterį, besimokančią būti kongregacijos įkūrėja.

Iš to buvo abipusė nauda, kadangi asumpcionisčių studentėms teko susidurti su to meto socialinėm problemom ir darbininkų evangelizacija, o Mažosios seserys taip pat siekė šio tikslo. Kokia ironija, kad abi šios bendruomenės patyrė paramą ir pagalbą bei seserišką vienybę kaip tik jaunojo Bonaparto braižybos kambaryje! Jis regėjo slapta sumanytus karo planus ir užkariavimų brėžinius, o dabar buvo liudininku taikos ir tarnystės planų.

Motina Marija Eugenija buvo laiminga, galėdama šitaip pasitarnauti Bažnyčiai. Jos pačios bendruomenė galėjo atimti visą jos laiką ir energiją, bet ji to neleido. Ji padėjo daugeliui kitų kongregacijų - ir Prancūzijoje, ir kitur; sudarė "maldos sąjungą" su misionieriais Kinijoje, domėjosi Anglijos Bažnyčia, užmezgė ryšius su Prisikėlimo tėvais Lenkijoje. Ji ilgam priėmė Minsko vienuolyno abatę motiną Makriną. Visos šios nelaimingos vyresniosios vienuolės buvo nukankintos, o ji pati keliavo į Romą melsti popiežiaus pagalbos. Tokie kontaktai su didžiais Bažnyčios ordiniais - Jėzuitų, Dominikonų, Benediktinų - išsaugojo Marijos Eugenijos ir asumpcionisčių atvirumą pasauliui. Įvairiapusiški ir

nešališki ryšiai ugdė didžią jos ir seserų proto bei dvasios nepriklausomybę. Šią laisvę ji aukojo Bažnyčiai:

“Mes turime darbuotis Bažnyčiai ir savo gyvenimą paversti nuolatiniu pasiaukojimu jai”.

Otvilio vienuolyną supo sienos, bet buvo ir vartai, kurie atsi-
verdavo Dievo žmonėms.

16 skyrius

ŠV. PETRO ROMA

1866

*"Bažnyčios gyvenimas mumyse
turi formotis per kančią"*

Kai motina Marija Eugenija kalbėjo, kad *"Bažnyčios gyvenimas mumyse turi formotis per kančią"*, tai buvo ne religinė abstrakcija. Jau žinodama, ką reiškia kentėti ne tik nuo jėgų anapus Bažnyčios, bet ir veikiančių jos viduje, ji nebijojo šių jėgų sukeltų kentėjimų pavadinti tikroju vardu. *"Jeigu mes patiriame persekiojimus, jie turi prasmę"*, - pasakė ji, kalbėdama apie kai kurių Bažnyčios vyrų pastangas diskredituoti naująją kongregaciją.

1866 m., asumpcionistėms gyvuojant ir dirbant jau beveik trisdešimt metų, tulžingas visos kongregacijos ir ypač jos pačios užpuolimas privertė Mariją Eugeniją dar giliau suprasti savo pranašingus žodžius.

Iš klusnumo, kurio motina Marija Eugenija norėjo laikytis, ji ilgėjosi, kad Bažnyčia patvirtintų jos darbą arba, kaip jinai jį vadino, *"Dievo darbą"*. Jai reikėjo tikrumo, kad asumpcionisčių veikla priklauso vienam Dievui, ir tik Bažnyčia galėjo tai paliudyti, oficialiai pripažindama ir patvirtindama šią kongregaciją. Tais laikais vienuolijų institucijos, prieš gaudamos visišką Apaštalu Sosto pritarimą Romoje, turėjo pereiti tris etapus. Trumpai tariant, procesas vykdavo taip:

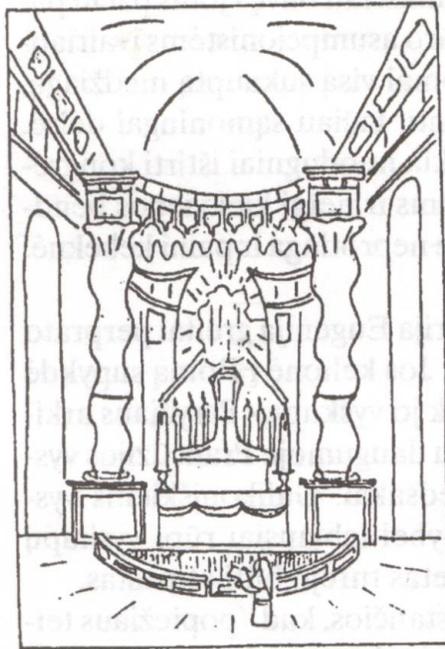
pirmasis etapas - paskelbiamas *"Giriamasis Popiežiaus raštas"* - dekretas, įvertinantis pradinius Įstatų metmenis;

antrasis etapas - pateikus galutinę Įstatų formą, Apaštalu Sostas paskelbia *"Institucijos patvirtinimą"*, pastabas, reikalavimus pataisyti, išsamesnį padrąšinimą;

trečias etapas - po tam tikros sukauptos patirties, gyvenant pataisytais Įstatais, suteikiamas galutinis patvirtinimas. Juo Bažnyčia prisiima atsakomybę už kongregaciją.

“Giriamasis Popiežiaus raštas” buvo paskelbtas 1845 m. Po daugiau kaip 8 metų darbo prie galutinės Įstatų formos Marija Eugenija norėjo gauti “Institucijos patvirtinimą” kuo greičiau, todėl nusprendė vykti į Romą pati. Palikusi kongregaciją motinos Teresės Emanuelės globai, ji su didžiu entuziazmu išplaukė iš Marselio uosto į Italiją. Kartu su ja į šią kelionę leidosi viena jauna seselė, kuri galėjo susikalbėti itališkai. Buvo 1866 metų gegužė.

Kelionė, aišku, buvo tiek pat maldininkiška, kiek ir dalykiška. Jos jaunoji palydovė pasakojo, kad prie šv. Petro kapo “[Motina Marija Eugenija], atrodė, negali atsiplėšti nuo šios vietos. Aš mačiau, kaip ant šv. Petro kapo ji deda Įstatus, kuriuos atvežė į Romą įvertinti ir patvirtinti, kad jie mums visoms taptų gyvybės šaltiniu”.

Šv. Petro bazilikoje

Marija Eugenija, taip pat prisimindama šį momentą, rašo:

“Aš labai daug meldžiausi už kongregaciją ir paprašiau šventojo Petro, kad meilė Bažnyčiai visuomet liktų jos pagrindiniu bruožu ir kad kongregacija sunyktų, jeigu nebus visuomet glaudžiai susivienijusi su Romos Sostu!”

Tarp įvairių susitikimų su oficialiais Bažnyčios pareigūnais ji tebetyrinėjo krikščioniškąją Romą, lankydama įvairias bazilikas, katakombas, švėsdama kartu su kitais Mišias kambaryje, kuriame buvo miręs šv. Ignacas. Čia ji staiga suvokė savo situaciją ir rašė seselėms:

“Šventasis Ignacas pažino visus bendruomenės įkūrimo skausmus ir patirtis jį išmokė, kad Dievo darbai gimsta per kančias... Aš buvau pirmasis akmuo, įklotas Dievo rankos, ir tai yra nelengva užduotis”.

Gegužės 31 - jos susitikimo su Pijumi IX dieną - ji prisipažino savo palydovei: “Šiandien man reikia daug melstis; prieš susitikdama su popiežiumi aš norėčiau praleisti dvi ar tris valandas prieš Švč. Sakramentą...”

Pats popiežius buvo draugiškas, audiencija - padrašinanti. Tačiau tolesnėmis dienomis per susitikimus su oficialiais Vatikano atstovais ji pradėjo pastebėti, kad jie laikosi tam tikro atsargumo. Jos pastangos gauti “Institucijos patvirtinimą” atsimušė į sieną. Kiekvienas dėl to apgailestavo, bet niekas nieko nedarė. Niekas nepasakydavo kodėl, bet niekas ir nepadėdavo. Pagaliau naujienos iš Paryžiaus prasklaidė situacijos neaiškumą.

Motina Teresė Emanuelė parašė, kad vyskupo vikaras tėvas Veronas, atsakingas už vienuolijas, anksčiau buvęs joms pačiu palankiausiu ir paslaugiausiu, dabar daro asumpcionistėms įvairiausių kliūčių. Jis privalėjo pateikti Romai visą sukauptą medžiagą, reikalingą jų kongregacijai patvirtinti, tačiau sąmoningai delsė. Norint išsiųsti bylą, pareiškė jis, reikia nuodugniai ištirti kongregacijos valdžią, jos ištikimybę Įstatams ir netgi kiekvienos bendruomenės namų sąskaitas. Tai atrodė neprotinga ir paini kebeknė. Tačiau mįslė greitai išaiškėjo.

Paskubomis grįžusi į Paryžių, Marija Eugenija greitai perprato tėvo Verono priešiško priežastis. Jos kelionė į Romą supykde (ir gal net išgąsdino) tiek vikarą, tiek jo vyskupą - Paryžiaus arkivyskupą Darbua (Darboy). Tuo metu daugumoje Prancūzijos vyskupijų buvo ryškūs galikonizmo pėdsakai. Galikoniškiems vyskupams atrodė, kad Romos vyresnybei labiausiai rūpi vyskupų teisių apribojimas, todėl jos autoritetas turėjo būti atmetas.

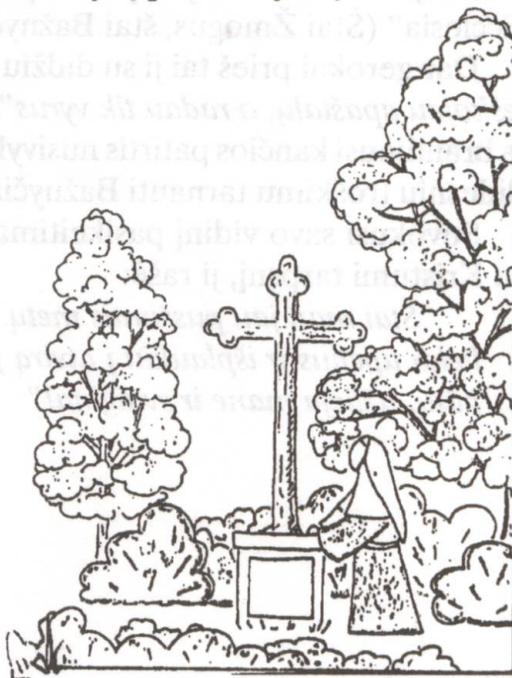
Tarptautinės kongregacijos, trokštančios, kad “popiežiaus teisės” priklausytų popiežiui, o ne vietinei vyresnybei, aišku, tapo įtarimų objektu. Kelione į Romą Marija Eugenija užsitraukė tikrą “persekiojimą”, apie kurį buvo anksčiau kalbėjusi.

Tėvas Veronas dirbo savo darbą kerštingai ir metodiškai. Apklaudamas kiekvieną seserį atskirai, jis daugiausia dėmesio kreipė į tas, kurios, kaip sesuo Marija Augustina, turėjo nusiskundimų. Tuo tarpu pagrindines patarėjas ignoravo, taip sėkmingai atimdamas iš Susirinkimo ir teisingai išrinktos Vyresniosios Generolės rankų būdą valdyti situaciją. Šioje tamsos ir įtarumo atmosferoje liežuvavimas ir gandai kėlė savo grėsmingas galvas, šmeiždami Mariją Eugeniją ir keldami abejones, ar ji apskritai verta būti vadove. Pavyzdžiui, buvo kalbama, kad arkivyskupas patvirtino jos kūrinį, bet prarado pasitikėjimą ja pačia. Jos širdis, visada tokia jautri Bažnyčios balsui, buvo sužeista, nors ji vis dar pasitikėjo Dievo Apvaizda. Ji rašė tėvui d'Alzonui:

“Man reikalingas geras vardas tiek, kiek mūsų Viešpačiui patinka man jį išsaugoti; ir, išskyrus trumpą tiesiog fizinio skausmo laikotarpį, kai žmonės man kalbėjo neteisingus ir žeidžiančius dalykus, mano širdis yra laiminga”.

Tėvo d'Alzono “širdingas - kaip tėvo ir seno bičiulio” padaršinimas turėjo sustiprinti jos dvasią, bet tai nebuvo apsauga nuo tebesitęsiančių tėvo Verono sumanytų persekiojimų. Tikriausiai buvo pasiekta viršūnė, kai jis pagrasino išnešias iš Otvilio namų Švč. Sakramentą ir užremsias įėjimą į koplyčią. Taip elgdamasis tikėjosi priversti seseris išvykti iš Paryžiaus. Susidūrusi su tokiu blogiu, motina Marija Eugenija nebematė kitos išeities, kaip tik pasiūlyti atsištatydinti iš vienuolijos Generolės pareigų. Tai nuramino tėvą Veroną, ir jis kuriam laikui atšaukė savo grasinimą.

Buvo 1866 m. gruodis.

Tų metų liepą ji buvo grįžusi namo Verono "ištyrimui" ir nuo tada kamavosi ištisus šešis baises mėnesius. Per tą laiką suabejota jos intencijomis, sumanymu, netgi jos charakteriu, viskas buvo drabs-toma purvais.

Ir staiga viskas pasikeitė. Tėvas Veronas mirė, o arkivyskupas Darbua, rodė, patyrė širdies perversmą; kad ir kaip ten būtų, jis viešai pareiškė Marijai Eugenijai savo asmeninę pagarbą. Roma, įtikinta daugybės draugiškų asumpcionistėms vyskupų liudijimų, išleido "Institucijos patvirtinimo" dekretą, kurį Pijus IX pasirašė 1867 m. rugsėjo 14 d.

Vadinamoji "Verono byla" buvo baigta. Bet ji savo darbą atliko ne tik blogąja prasme. Ji paveikė Mariją Eugeniją ir jos kongregaciją. Būdama 50 metų, ji pasijuto prisirišusi prie Bažnyčios labiau nei bet kada. Ji suprato, kad tai buvo jos tikėjimo išbandymas, kilęs iš Bažnyčios silpnumo. Ji galėjo matyti, kaip panašėja į Kenčiantį ir Prisikeliantį Kristų, iškęsdama visa tai savo pačios gyvenime. Kiekvieną ankstų rytą apmąstydamą Kryžiaus kelią, Marija Eugenija dabar savo patirtimi atpažino kančia paženklintą Įsikūnijusio savo Bažnyčioje Viešpaties veidą: "Ecce Homo, ecce Ecclesia" (Štai Žmogus, štai Bažnyčia).

Dar gerokai prieš tai ji su didžiu nusivylimu buvo sakiusi: "Aš ieškojau apaštalų, o radau tik vyrus". Ir vėl ji rado "tik vyrus", bet ją brandinusi kančios patirtis nusivylimą pavertė nuolankia meile, didesniu troškimu tarnauti Bažnyčiai, melstis už Ją, kentėti Joje.

Suvokusi savo vidinį pasikeitimą, įžengimą į naują gyvenimo su Kristumi tarpsnį, ji rašė:

"Štai man jau pusšimtis metų. Jaučiu ir esu tikra, kad pa-lieku upelius ir išplaukiu į atvirą jūrą, ir ši jūra, nors ir kokia būtų, užlieja mane ir svaigina!"

17 skyrius

NORS IR SIAUČIA KARAS

1870-1876

*“Melskimės ir grįžkime prie savo darbo
su dar didesniu užsidegimu”*

1870 m. liepos 18 d. Prancūzija paskelbė Prūsijai karą. Rugspjūčio pradžioje tris kartus sutriuškinę Prancūzijos armiją, prūsai atsidūrė prie Paryžiaus vartų ir Šviesos Miestui, rodė, nebeliko jokios vilties. Otvilio bendruomenė pasklido mažomis grupelėmis po kitus namus Prancūzijoje ir Anglijoje, o noviciatas persikraustė į Šveicariją.

Tačiau apie 20 seselių pasiliko ir pavertė vienuolyną ligonine. Marija Eugenija gyveno tai vienuose, tai kituose namuose už Paryžiaus sienų, ypatingai rūpindamasi Sedanu, kuris karo pradžioje tapo mūšio lauku.

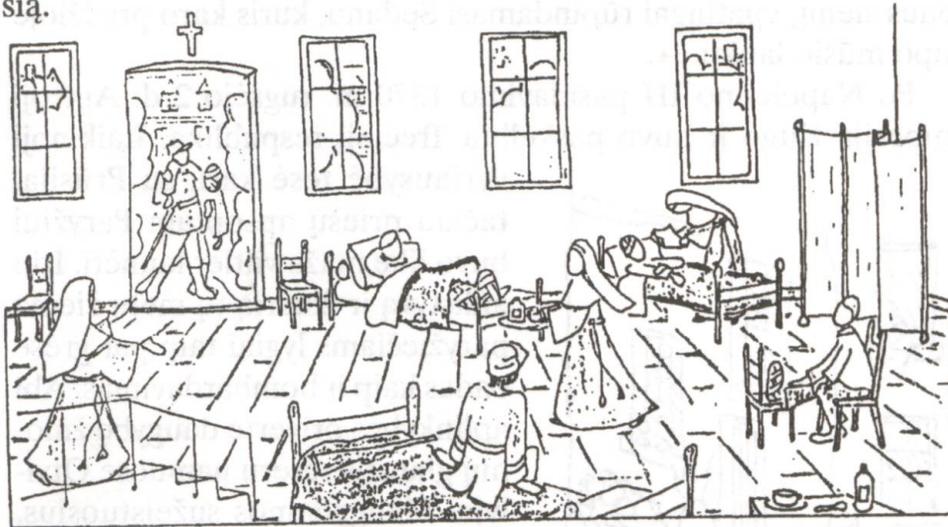
Po Napoleono III pasidavimo 1870 m. rugsėjo 2 d. Antroji imperija žlugo ir buvo paskelbta Trečioji respublika. Laikinoji

vyrtausybė tęsė karą su Prūsija, tačiau priešų apsuptam Paryžiui buvo likę maža vilties laimėti. Itin ankstyvą ir žiaurią tų metų žiemą paryžiečiams lygiai taip pat grėsė badas kaip ir bombardavimas. Abi aplinkybės privertė daugybę žmonių glaustis seserų namuose Otvilje. Slaugydamos sužeistuosius, globodamos benamius per tuos sielvarto ir vargų mėnesius, seselės ir toliau kiekvieną dieną pašvęsdavo Valandų liturgija:

“O Dieve, išgirk mano maldą.
 O, kad balandžio sparnus aš turėčiau,
 skrisčiau, sakau, ieškotis ramybės.
 Toli, oi toli kur nulėkčiau
 gyventi į tyrus,
 nes mieste vien smurtas, kivirčiai.
 O aš kreipsiuos į Dievą,
 ir Viešpats išgelbės.
 Rytą, vakarą, dienos vidury skūsiuos dejuosiu,
 ir Jis išgirs mano balsą.
 O aš tavimi, Viešpatie, kliausiuos” (Ps 54 [55]).

Tomis juodomis dienomis psalmėse atpažįstama tamsioji
 žmonijos gyvenimo pusė teikė joms paguodos ir drąsos. Vis dėlto
 buvo ir šviesių akimirų, kai visi Otvilio gyventojai - seselės, ka-
 reiviai, sužeistieji - kartu švėsdavo Nekalto Prasidėjimo, Kalėdų
 ar Trijų Karalių šventes. Seselės įsigudrindavo kiekvienam sueš-
 koti mažutę dovanėlę ir kelias eglės šakeles. Kaip visuomet bend-
 ruomenei daug džiaugsmo teikė liturgija, pakeldama žmonių dva-
 sią.

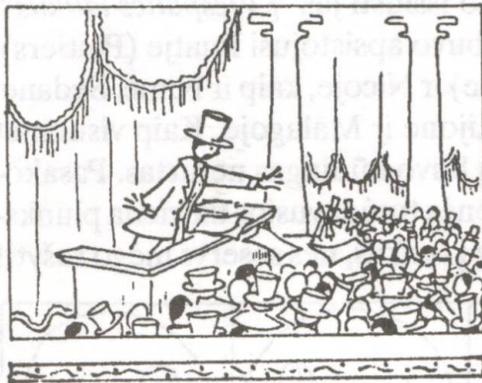

Ligoninė Otvilyje

1871 m. sausio 28 d. Prancūzija išvengė žlugimo, pasirašydama
 bendras paliaubas su Prūsija. Adolfas Tjeras (Adolphe Thiers)

buvo paskelbtas Trečiosios respublikos vadovu. Greitai jis susidūrė su kita krize: Paryžiaus žmonės sukilo prieš Nacionalinę vyriausybę, jų pusėn stoji Nacionalinė gvardija. Revoliucingi socialistai kontroliavo Paryžiaus Komunos susirinkimą ir visą miestą. Tjero vyriausybė turėjo glaustis Versalyje, maždaug 30 kilometrų nuo Paryžiaus.

Turėdama patogesnes pozicijas, Nacionalinė vyriausybė spaudė Komuną karine jėga, ir paryžiečiai per vieną mėnesį perėjo nuo karo su išorinėm jėgom prie pilietinio karo. Mieste aidėjo šūviai, dvokė paraku, gatvės buvo aptaškytos krauju. Pilietinis karas sudarė sąlygas suvesti senas sąskaitas, pareikalavusias neįtikėtinos 20 000 aukų per savaitę duoklės. Mieste atgimė senasis 1789 metų revoliucijos antiklerikalizmas: kunigai ir vienuoliai buvo suimnėjami, įkalinami ir baudžiami mirties bausme. Nuo šio pavojaus nebuvo apsaugotos ir seserys. Pavyzdžiui, vieną dieną jos turėjo iškęsti Nacionalinės Gvardijos 63 batalijono kratą. Pačios nenukentėjo, bet jėzuitai ir dominikonai, patyrę tokias pat kratas, buvo labiau nuskriausti. Kai kurie jų nariai buvo pasodinti į kalėjimą, kiti - nubausti mirties bausme. Šiuo siaubingu metu visą bendruomenę Švč. Sakramentas palaikė, o psalmės guodė:

“O viduje neteisybės,
priespauda klesti,
visur pristatyta žabangų,
nuoskaudos, melas
iš gatvių jo nesikrausto.
O aš kreipsiuos į Dievą,
ir Viešpats išgelbės”.

(Ps 55)

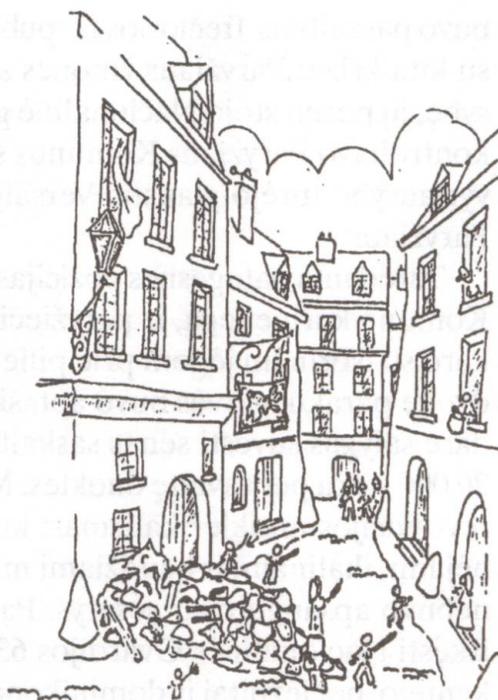
Vėlyvą pavasarį paaikėjo, kad nugalės Versalio vyriausybė. Komuna buvo sutriuškinta, ir 1871 m. liepos 2 d. Marija Eugenija grįžo į Paryžių. Sugrįžo namo, į miestą, kuris buvo žiauriai suniokotas tiek prūsų, tiek jo gyventojų, miestą, po metus trukusio karo išgyvenantį karčią pralaimėjimo širdgėlą. Po truputėlį sugrįžo ir seselės, kiekviena su sava, Apvaizdos veikimo

paženklinta gyvenimo istorija.

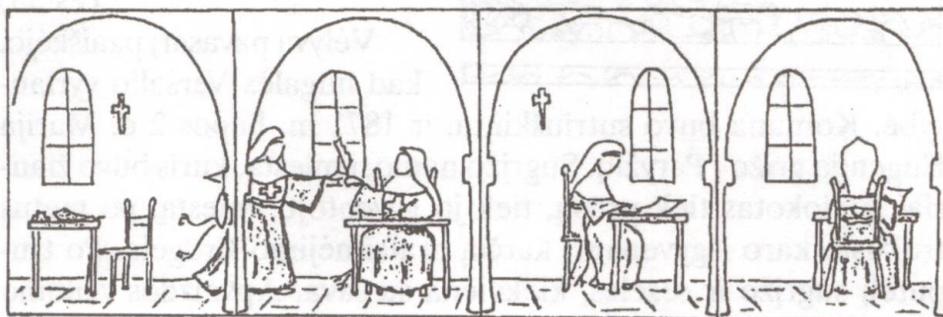
Dievas akivaizdžiai globojo visą kongregaciją, veikdamas netikėčiausiais būdais. Kadangi daugumą seselių maloniai priėmė bendruomenės Londone, Ričmonde ir Nime, šis sunkus išmėginimas iš tikrųjų sutvirtino kongregacijos tarpusavio meilę ir draugystę.

Dievas rūpinosi ir asumpcionisčių augimu. Kadangi jaunos moterys nuolat prašėsi priimamos į paprastą, bet sunkų jų vienuolinį gyvenimą, buvo aišku, kad reikės kurti daugiau bendruomenių. Motina Marija Eugenija nenorėjo laikyti namuose daugiau darbininkių nei būtina. Ji ketino išsiųsti jas „į Viešpaties laukus“.

Prieš karą kongregacija jau buvo apsisistojusi Puatje (Poitiers), Reimse, Sandizje (Saint-Dizier'e) ir Nicoje, kaip ir Nime, Sedane, Londone, Ričmonde, Bordo, Lijone ir Malagoje. Kaip visuomet kiekvienai iš šių bendruomenių buvo būdingas neturtas. Pasakojama, kad kai kurios bendruomenės turėdavusios tik vieną plunksnakotį ir jis keliaudavęs iš rankų į rankas, nes seserys mėgo rašyti!

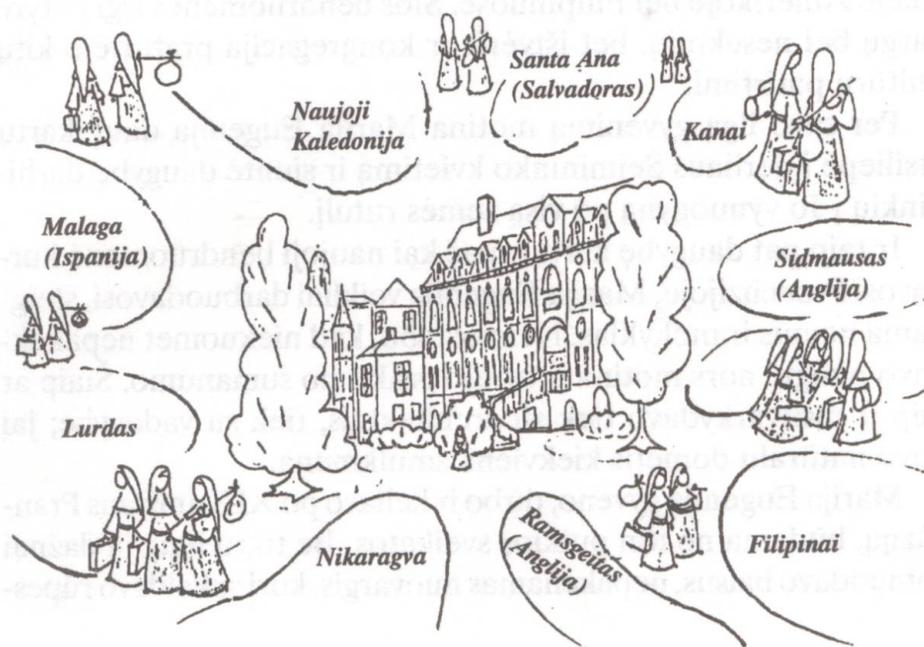

Komuna

Karas sutrukdė plitimo pasaulyje planus, bet sugrįžus taikai, jie vėl atsinaujino. Daugiausia naujų bendruomenių įsikūrė Europoje, tačiau buvo ir bandymų vykti į misijas už Europos ribų. 1872 m. marijistas kunigas, didelis asumpcionisčių draugas tėvas Vitas (Vitte) buvo paskirtas Naujosios Kaledonijos vyskupu.

Tai buvo Melanezijos salyno sala Ramiojo vandenyno pietuose. Prancūzija nuo 1864 iki 1894 m. ją pavertė baudžiamąja kolonija. Tėvas Vitas kalbino Mariją Eugeniją atsiųsti keletą seselių rūpintis mažute mergaičių mokyklėle, įsteigta moters pasaulietės, ketinančios išvykti iš tos vietovės. Dauguma mergaičių buvo kalinių dukros ir, pasak tėvo Vito, “labiausiai beteisiai vaikai šioje žemėje”. Į tokį svarbų prašymą buvo sunku atsakyti “ne”, tad trys sesutės sėdo į laivą ir išplaukė į Naująją Kaledoniją. Tačiau paaiškėjo, kad užduotis vėl buvo toli gražu ne tokia kaip jos, ir Generalė ją suprato. Sąlygos buvo tokios pat sunkios kaip prieš 20 metų Rage, ir jos pareikalavo aukų. Viena sesutė mirė nuo tropikų ligos, kita, įvykus nelaimingam atsitikimui, neteko kojos ir 1876 m. mirė, o trečioji paliko ne tik misijas, bet ir vienuolinį gyvenimą.

Kol kas seserys turėjo sutikti, kad jų misionieriška veikla skirta Europai. 1874 m. jos įsteigė mokyklą Monpeljė, o 1876 m. - prašant karaliui Alfonsui XII - Madride. Apie asumpcionistes jis sužinojo iš savo pusseserės Mercedes iš Orleano (Mercedes d'Orleans), kuri buvo studijavusi Otvilyje. Seserys išvyko ir į Lurdą, kur nuo 1858 m. minios tikinčiųjų plaukė aplankyti grotos, kurioje Bernadeta Subiru kalbėjosi su Švč. Mergele. Gavusi pasiūlymą įsteigti ten bendruomenę, Marija Eugenija nesiryžo, bet Teresė Emanuelė, per maldą sutvirtinta Viešpaties, ragino ją priimti kvietimą. Jos nusipirko benediktinių namą, esantį tiesiai priešais grotą; šis namas dar ir dabar priklauso kongregacijai.

Mokykla Otvilyje taip pat sparčiai plėtėsi, buvo įsteigta mokykla vien dieniniams studentams, pirmiausia - Generolo Fua (General Foy) gatvėje, o vėliau - Liubeko gatvėje, kur ji liko iki šių dienų. Vėlesnės bendruomenės Ramsgeite ir Sidmause (Sidmouth) Anglijoje, Kanuose, Romoje ir San Sebastijane (Ispanijoje) praplėtė kongregacijos veiklos ribas. 1890 metais, praėjus beveik 40 metų po nevykusio mėginimo Rage ir 20 metų po nesėkmės Naujojoje Kaledonijoje, asumpcionistės vėl išvyko iš Europos ir įsikūrė Centrinėje Amerikoje bei Filipinuose. Šios bendruomenės irgi patyrė vargų bei nesėkmių, bet ištvėrė, ir kongregacija praturtėjo kitų kultūrų patirtimi.

Per savo ilgą gyvenimą motina Marija Eugenija daug kartų atsiliepė į derliaus Šeimininko kvietimą ir siuntė daugybę darbininkių į Jo vynuogyną po visą žemės rutulį.

Ir taip pat daugybę kartų, ypač kai naujoji bendruomenė kurdavosi Prancūzijoje, Marija Eugenija veikliai darbuodavosi, steigdama namus ir mokyklas. Nenuostabu, kad niekuomet nepakakdavo pinigų, nors motina ir turėjo praktinio sumanumo. Šiaip ar taip ji susitvarkydavo tiek su architektais, tiek su vadovybe; jai buvo natūralu domėtis kiekviena smulkmena.

Marija Eugenija gyveno, dirbo ir keliavo po XIX amžiaus Prancūziją, būdama ne itin puikios sveikatos. Be tikrų ligų, ją dažnai kamuodavo baisus, nepakeliamas nuovargis, kurį sukeldavo rūpes-

čiai, pasipriešinimas ir vienišumas. Ji, aišku, suprato, kad jos atsakomybės našta paveikė jos fizinę būklę:

“Aš kamavausi iš nusiminimo ir būčiau norėjusi geriau čia pat gulti ir numirti, bet tokias mintis sukeldavo nuolatinis nuovargis, kai begalė dalykų reikalavė skirti jiems visą save, visą dėmesį ir energiją, kiek tik galėjau jos sukaupti. Tai buvo medžiaginės smulkmenos ir dvasiniai dalykai, sąskaitos ir taisyklės, ir t.t., ir siela diktuoja vienintelį atsakymą: skauda nugarą ir norėčiau atsigulti, ypač jei galėčiau daugiau neatsikelti. Taip būna tuomet, kai viskas mane slegia, apsunkina ir vargina tiek, kad nebegaliu net praverti burnos ir apie tuos rūpesčius kalbėti”.

Jos gyvenimas buvo sunkus, bet ne tiek, kad ji negalėtų truputį iš savęs pasišaiptyti, netgi pripažindama savo gležnumą. Jos sugebėjimas veikti ir laikytis kelio liudija, kad tas silpnumas iš tikrųjų davė stiprybės. Suprantama, vargana sveikata privertė ją visu kūnu suprasti, kad šį darbą turės padaryti Dievas. Ji aukojo savo kentėjimus, jungdama juos su Kristaus kančiomis, ir pasitikėjo Juo, vildamasi, kad Jis išmokys kantrybės ir nuolankumo. *“Gera jausti, kad jėgos nelygios užduočiai, - rašė kartą tėvui d'Alzonui. - Kai jaučiuosi išsekusi ir be sveikatos, viską patikiu Dievui.”*

Tikriausiai Marijos Eugenijos fizinis trapumas buvo viena iš greito asumpcionisčių paplitimo priežasčių. Ji pastebėjo disproporciją tarp tų gerų dalykų, kuriuos Dievas malonėjo padaryti per jų kongregaciją ir tos *“silpnos ir bejėgės pradžios”*. Jos fizinis bejėgiškumas ištūmė ją į tą silpnumo sritį, kur tegali veikti vienas Dievas. Taip ji pergyveno širdies neturtą bei pasitikėjimą Apvaizda ir teigė: *“Nuostabios mūsų gyvenimo akimirkos, kai suprantame, kad vieni patys nieko negalime padaryti, o su Dievu galime viską”*.

Kartą ji prisipažino: *“Dievo rankose aš kaip namie, būdama silpna, esu stipri”*.

18 skyrius

ŠEŠIASDEŠIMTMETIS

1878

*“Nelengva paaiškinti, kas ta
asumpcionisčių dvasia, kaip aš ją jaučiu”*

Sulaukusi šešiasdešimties Marija Eugenija pasiekė tą ribą, kai XIX a. žmonės pradeda mirti nuo senatvės. Romoje popiežių Pijų IX, “kuris buvo jų veiklos liudininku ir patvirtintoju”, pakeitė Leonas XIII. Tėvas d'Alzonas rimtai sirgo ir daugiau nebegalėjo jomis rūpintis nei jų palaikyti, kaip Marija Eugenija buvo pratusi šitiek metų. Tai buvo laiko tarpsnis, kuris žadino apmąstymus, ir todėl, seselių prašoma atskleisti kongregacijos esmę ir dvasingumą, ji buvo pasirengusi tai padaryti. 14-oje temų, rašytų savaitė po savaitės nuo 1878 m. vasario iki gegužės, ji išsamiai išdėstė Dangun Ėmimo seserų kongregacijos idėją.

Prieš pradėdama šias konferencijas, Marija Eugenija pareiškė norą pasikalbėti su savo seselėmis ir pažinti jų mintis, kad galėtų geriau paaiškinti savąsias. Aišku, ji nemanė esanti vienintelė Dangun Ėmimo dvasios sergėtoja. Veikiau pripažino, kad tai patikėta visai asumpcionisčių šeimai, kuriai priklausė ne tik seselės, bet ir jų draugės bei draugai. Vis dėlto 1878 m. temos liudijo Marijos Eugenijos ilgametį pasiaukojimą kongregacijai, rūpestį kongregacijos misijomis ir dvasingumu. Kongregacijai ji parodė būdingus bruožus, susitelkdama prie keturių dalykų, kurie jai atrodė asumpcionisčių gyvenime yra esminiai:

- Didinga Dievo idėja
- Kristus - asumpcionisčių širdies ir gyvenimo centras
- Bažnyčia, kaip Kristaus Kūnas ir viso gyvenimo versmė
- Ypatingas požiūris į Švč. Mergelę

Didinga Dievo idėja

Marijos Eugenijos mąstymas buvo sutelktas į gyvąjį Dievą, kuris leido jai patirti savo buvimą per Pirmąją Komuniją: *“Mane pakerėjo Dievo didybė”*, - sakė ji ne kartą. Konferencijose apie Dievą ji kalbėjo kaip Grožį, Gėrį, Tiesą ir Meilę, įkvepiančią žmones mylėti. Dievas - kiekvieno žmogaus gyvenimo laimė, sugeba suteikti tai, ko žmogui reikia. Jis trokšta, kad kiekvienas eitų tuo keliu, kurį skyrė, taptų kupina malonės asmenybe, kokią Jis sukūrė: sąžininga ir dora, gyvybinga ir laiminga, panaudojančia įgimtus savo talentus Dievui pašlovinti ir išaukštinti. Jei žmogus eina šiuo keliu, jo meilė tampa garbingu ir džiugiu širdies nuolankumu. Jei jis išgyvena tokį pasikeitimą, jis trokš padaryti Dievą žinomą ir mylimą.

The word "DIEVAS" is written in a simple, hand-drawn, blocky font. The letters are slightly irregular, giving it a personal, handwritten feel. It is centered within a thin black rectangular border.

Kaip dėmesingo susitelkimo į Dievą vaisius, teigia Marija Eugenija, tikėjimas yra pirminis Dangun Ėmimo kongregacijos bruožas, pirmasis atsakymas Dievui, taip trokštančiam atsikleisti. Gyvas tikėjimas, tikras ir tiesus kaip strėlė, lekianti į taikinį, sutelkia į viena visas tikinčiojo mintis, jausmus ir sprendimus. Jis suteikia jėgų asmeniui - ar grupei asmenų - tvarkyti gyvenimą pagal tai, ko negali matyti, bet gali pažinti.

The word "KRISTUS" is written in a simple, hand-drawn, blocky font, similar to the word "DIEVAS" above. The letters are slightly irregular, giving it a personal, handwritten feel. It is centered within a thin black rectangular border.

Kristus - asumpcionisčių širdies ir gyvenimo centras

Toliau, pradedant kovo 10 ir baigiant balandžio 21 d., penkios konferencijos apie Jėzų Kristų. Pirmoje, pavadintoje *“Jėzaus Kristaus pažinimas ir meilė”*, Marija Eugenija primena savo klausytojoms, kad Kristus yra asumpcionisčių gyvenimo centras, *“prasmė ir esmė”*. Ji sako: *“Mes esame pašauktos ypatingai garbinti Įsikūnijimo paslaptį”*. Tai reiškia, kad *“Žodžio, tapusio kūnu”* slėpinyje telpa viskas: laikas, istorija, kūrinija; ir visų žmonių gyvenimo paskirtis bei prasmė

slypi Kristuje. Toks Kristus yra kosminis Kristus, bet Marijai Eugenijai Jis yra ir Augustino pažemintas Kristus, ir Pauliaus Kristus: "Jau nebe aš gyvenu, bet gyvena manyje Kristus" (Gal 2,20), o tai rodo, kad Kristų galima išvelgti kiekviename žingsnyje. Jėzus yra kiekvieno tikinčiojo gyvenimas, bet kartu ir kiekvieno žmogaus gyvenimas tampa paslaptingojo, apsireiškiančio Kristaus žmogiškame kūne dalimi.

Trimis drąsiais štrichais Marija Eugenija pateikia Jėzaus Kristaus pažinimo ir meilės būdus: studijos, skaitymas ir malda. Ji prašo, kad kiekviena pirmiausia praktikuotų "*paprasčiausio buvimo Dievo akivaizdoje malda*" trimis etapais, t.y. meilingas dėmesys Dievui, Jo Žodžiui, ką Jis nuveikia mūsų gyvenime. Ant- ra, susikaupimas - naujas žingsnis į vidinį gyvenimą, kai žmogus paklūsta "*vidinio Mokytojo*" veikimui, įsiklauso į Jo balsą per troškimus, meilę, supratimą, kaip tai nusako Augustinas. Trečias dalykas yra vienijimasis ir vis didesnė tyła, kuri gali ateiti netgi nieko apie ją nežinant.

Kitas kelias mylėti Kristų yra vis labiau juo sekti, tai - nuolankumo kelias. 1878 m. balandžio 7 d. Marija Eugenija tam skyrė visą temą. Ji norėjo sugriauti populiariam pietizmui brangų nuolankumo įvaizdį, todėl drąsiai kalbėjo apie nuolankumą kaip pa- prasčiausią sutikimą pilnutinai būti pačiu savimi.

Išsilaisvinusi nuo apgaulingų vaidmenų, nuolanki asmenybė gali drįsti visiškai būti savimi. O pasiekimai, sėkmė, talentai ir kt. visa ateina iš Dievo ir todėl visa skirta garbinti Dievui. Kita vertus, pasitaiko ir nesėkmių, ir akivaizdaus bergždumo. Tikrai nusize- minęs žmogus gali kančioje patirti sekimo Jėzumi džiaugsmą, kuris kaip nevykėlis mirė ant kryžiaus. Ar tai atrodytų gera, ar sugadinta, sužeista, iškreipta, viskas turi būti atiduota Dievui; šis visko paaukojimas ir yra nuolankumas.

Kitas meilės Jėzui Kristui bruožas, pasak Marijos Eugenijos, yra atsisakymas, valių vienybė, sakymas "taip" Dievo troškimams. Tai panašu į šokį. Marija Eugenija siūlo žmogui, trokštančiam atsižadėti savęs, "*nelipti ant kojų Apvaizdai*", nežengti pirmiau nei Apvaizda, bet džiaugtis, gaunant savo gyvenimą iš Viešpaties. Tai

metas Didžiajam Šokėjui vesti šokį. O tuomet gali žengti ir žmogus, leisdamas, kad jį vestų į aktyvų savo valios atsizadėjimą.

Šokis su meile kartojamas vėl ir iš naujo. Galiausiai, anot Marijos Eugenijos, tokia meilė paskatina mylinčiuosius ilgėtis, kalbėti apie meilę, trokšti savo gyvenimu išplėsti Karalystę, dalyvauti "Tėvo reikaluose" kaip Jėzus, ir netgi būti pasirengusiems mirti dėl jų, kaip padarė Jėzus, išgyvendamas sielos naktį ir Kančią.

Bažnyčia, kaip Kristaus Kūnas ir viso gyvenimo versmė

Marijai Eugenijai nėra Kristaus be Bažnyčios - vietos, kur tikintysis susitinka su Kristumi Jo prisikėlusiam kūne ir garbės šviesoje. Ji regi, kad asumpcionisčių pašaukimas yra mylėti Bažnyčią ir daryti viską, kad ji būtų mylima. Pajutus turtingo Bažnyčios palikimo skonį, maitinantis dieviška gyvybe per Sakramentus, ypač Eucharistiją, Dangun Ėmimo seselėms laikas įgauna liturgijos ritmą. Tik taip gali įžengti į šventųjų bendruomenę ir leisti Tėvui išsaugoti, atgaivinti ir vesti Bažnyčią per šią liturgiją link savęs. Marija Eugenija troško, kad seselės mylėtų Bažnyčią ir padarytų ją mylimą tokią, kokia ji yra - su kenčiančiu keliaujančio maldininko veidu, susiskaldymais, netgi nuodėmėmis. Po 40 metų tarnystės Bažnyčiai ji žinojo, ką kalba.

Ypatingas požiūris į Švč. Mergele

Marijos Eugenijos mariologija yra paprasta: Marija yra visose savo Sūnaus paslapyse. Kaip ir Evangelijoje, jos buvimas seserų gyvenime ir maldoje nepastebimas, tylus, moteriškas ir motiniškas. Tai nėra papildomas ar atskiras pamaldumas Marijai, nes ji nuo pat Kristaus įsikūnijimo iki kančios ir prisikėlimo nuolatos yra su Juo susijungusi.

Marija Eugenija daug kalba apie pačią Dangun Ėmimo

paslaptį. Jos manymu, Marija pakilo į dangų ne savo pastangų dėka, bet dėl jos troškimo ir meilės Dievas pasiėmė ir beribiai pripildė savimi. Per visą savo gyvenimą kiekviename įprastame ar neįprastame įvykyje tardama “sutinku”, ji vis labiau leidosi pripildoma Triasmenio Dievo gyvenimo, kol Jo šlovė galutinai atsiskleidė jos silpnume - toje didžiojoje Dangun Ėmimo paslapyje.

Taigi palikdama šią žemę, Marija su kūnu ir siela sugrižo į savo pradžią; ji yra pirmoji su kūnu pasiekusi Tėvo Karalystę; ji - pirmoji tarp žmonių po Sūnaus, Karaliaus, kuris tą dieną ją karūnuoja visiems laikams.

Nuo to laiko niekas nesistebi, kad Dangun Ėmimo kongregacijos dvasia remiasi tuo Marijos Eugenijos vadinamu “*džiaugsmingu išsilaisvinimu ir pasiaukojimu Dievui*”. Tai pasirengimas viską gauti iš Dievo ir Jo meilės, su pasitikėjimu priimti visa, kas iš Jo ateina, priimti gyvenimui būdingus prieštaravimus ir kančias, žinant, kad niekas negali mūsų nuo Jo atskirti. Tai reiškia leisti save išrauti iš savęs paties, palikti užsidarymo savyje žemę ir ieškoti tik Dievo.

Štai ir sugrižome prie šio skirsnio pradžios - Dievo! Jo meilės žavinti trauka nuo pradžios iki mūsų gyvenimo pabaigos... logiška, neišvengiama, vedanti mus į Laimę. Taip pat sugrižome prie Marijos Eugenijos Pirmosios Komunijos trejopos malonės: įžengimas į Dievo didybę, priklausomybė Bažnyčiai ir Jėzaus Kristaus pažinimas. Nuostabus mūsų Dievo nuoseklumas!

Taigi Marijos Eugenijos Dangun Ėmimo kongregacijos dvasingumas yra labai paprastas, bet tai nereiškia, kad lengvas kelias.